

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagor)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

La corrida del Circo Barcelonès

SORIANO:— Però què fa aquesta presidencia?... ¿Que no toca a matar?

AZCÁRATE:— No cal. Del modo que està el bicho, prou que's morirà tot sol.

La jornada del diumenge

El teatre enormement ple; el public, en sa immensa majoria, delirantment entusiasta; les ovacions llargues y tempestuoses; els ciuta-

dans defensant ab fermesa els seus drets, y uns quants cents pertorbadors, tan mereixedors de despreci com de llàstima, esvalotant infernalment durant la primera part de l'acte y callant poc a poc sota l'influència dels cops de cadira conjuncionistes... Heus aquí, en resum, el gran-

diós miting contra la guerra del Marroc celebrat diumenge passat al Circo Barcelonès.

Alguns diaris de Madrid y Barcelona, mal informats els uns y mal intencionats els altres, davant les ressenyes dels escandols ocorreguts han cridat: «Fracas!» Oh, no! Heus aquí

una mixtificació intolerable. El miting fracassa quan no té public; quan el public li es hostil o indiferent; quan no pot arribar a acabarse. Y res d'això succeí el passat diumenge. Unes quantes coles de cridares, de mal educats y de barbarots, que vociferen y menassen, no

L'emperador se'n va al Moro

—Ara que sembla que encara no hi ha perill, arribem-noshi ab un salt, pera que les kàbiles d'allà vegin com està fet el caudillo de les d'aquí.

d'Odena y la Pobla, aprovades per la Diputació provincial, estaven aleshores pendents d'aprovació en el ministeri, y no era ferma la situació dels regidors a quins havien conferit carrecs els ajuntaments; però que, resolta ja aquesta qüestió de la legalitat de les eleccions, donava ordres terminants al governador de Barcelona y anava a ferse la deguda justícia. Però en Salvatella, com els demés, quedà boca-badat, fugint enlaire la justícia promesa.

Al higu! Al higu!... Y el temps passa, y els pobles d'Odena y la Pobla de Claramunt van patint el torment de Tantal, tenint sempre a tret de boca la justícia; però no podent mai gaudirla, perquè s'hi oposen les conveniencies del caciquisme godonista, protegit a Barcelona per en Portela, a Madrid per en Barroso, y a tot arreu per l'hipòcrita Canalejas.

Al higu! Al higu!... Mentre el poble no's decideixi a treure les mans de la butxaca y a pendre la figueta ab els punys, no la tastarà pas. La Llibertat y la Justícia no més la poden fruir els pobles que se la saben pendre.

JEPH DE JESPU

A la bossa no hi toquem

avui entre setmana, festes que, com ningú ignora, reposen en un suposat motiu religiós.

En lo successiu quedaran, doncs, segons referencies, vigentes tan sols les festes d'Any nou, Reis, Ascensió, Assumpció, Sant Pere, Tots Sants y Nadal. Pels efectes de la festivitat quedaran exclusits del calendari: Sant Josep, Sant Joan, Corpus y Sant Jaume, amenassats de mort per l'autoritat papal. Faran companyia an aquets uns quants sants més dels que la Iglesia's reservava pera'ls seus fins particulars y aprofitava el poble pera vagar, fora dels diumenges y els dies en que ocupacions extraordinaries, malalties y paros forsosos l'obliguen a creuar-se de brassos contra la seva voluntat.

Per lo que toca a Espanya es lo més probable que'l Papa, revolucionari en aquet cas, ensopegui ab la protesta dels catòlics, que no s'avindran a complimentar lo decretat, aixís els matins. Altra cosa fora si, en comptes de treure la meitat dels dies senyalats pera gaudir les delícies del repòs, encobrint la mandra ab la

capa de la religió, n'hagués afegit Pius X uns quants més a la llista dels que hi ha actualment.

A bon segur—dirà la massa dels carcundes—que la disposició del Papa fereix les seves creencies y ataca les simpaties que en els corals devots y devotes desperta cada un dels sants y santes afectats per la reforma.

Per altra banda apreciarà el clero, en l'iniciativa papal, una merma considerable de la seva font d'ingressos, y ja veuran com al cap d'avall no queda del decret, a punt d'esser publicat, altra cosa que'l record de l'aldarull a que hagi donat lloc.

Perquè's catòlics són així. Molt devots y molt amics del culte, sempre que la pràctica de la religió no afecti a les seves conveniencies.

El clero, que té en les festes d'entre setmana una mina en explotació, dirà que una cosa es viure en el Palau del Vaticà, rodejat de comoditats, sense'ls amonins y preocupacions propis de l'aspor de les lluites pel nostre pa de cada dia, y una altra molt diferent tenir de bregar constantment ab l'apatia dels fidels, haver de suportar els atacs de l'enemic y veure's condemnat a sofrir les impertinencies de la beateria adicta.

La disposició del Papa va, aquet cop, contra les caixes parroquials, que es més que anar contra'l mateix Deu.

Y per aquí la gent d'Iglesia no hi passa. O si no, al temps.

BAC DE RODA

REPICS

UE com marxa això de la supressió dels Consums, ensajada a Madrid?

Molt be... pera'ls venedors. Ara, per lo que toca als consumidors...

Llegeixin lo que sobre la materia diu *El Socialista*, que dirigeix en Pau Iglesias:

«Medio mes hace que no existen los derechos de Consumos y aun no ha tocado el vecindario madrileño los beneficios que tiene derecho a esperar...»

Les autoritats, prou prenen mides y dicten ordres però les seves disposicions—segueix dient *El Socialista*—«están produciendo el estupendo resultado de que no bajen los precios de los artículos alimenticios y, por el contrario, suban».

Avis als barcelonins, amenassats també ab la pròxima implantació d'aquesta millora.

Si les mateixes causes produeixen els mateixos efectes, preparem-nos a veure una segona edició del fenomen madrileny.

Números són números, y tot lo demés, música celestial.

Segons una detallada estadística que acaba de publicar-se, durant el darrer any varen emigrar d'Espanya 160.936 persones.

Com que aquets datos són oficials, y ja es cosa sapiguda que dato oficial y infundi venen a ser lo mateix, pera acostarnos més a la veritat no serà cap exageració suposar que aquesta xifra de 160.936 emigrants pot molt be elevar-se a 200.000

[Doscents mil ciutadans perduts pera Espanya en el breu espai de dotze mesos!...]

Que vagi en Canalejas fent discursos optimistes als *chicos* de la premsa y dientlos que tot va be.

Tot potser no, però l'exportació de carn humana, sí que hi va bastant.

Molt concorregudes varen veure's les dues misses celebrades diumenge passat a la capella del Tibidabo.

Per cert que, a la sortida d'una d'elles, un batxiller amic nostre va sorprendre aquet substanciós dialóg:

—Tinc entès que aquesta verge ha fet ja molts miracles...

—Cah! No'n cregui res. Molts més n'han fet les meves pastilles.

No cal dir que aquet de la resposta era l'opulent farmacèutic doctor Andreu.

Veig que'l gran Lerroux ha regalat un magnífic bastó al regidor Canals.

Aquet don *Alejandro* sempre tan intempestiu y tan fora de lloc.

¡Mireu que regalar bastons als subdits, precisament ara, quan els ha tocat la tanda de rebre!...

No, home, no. En aquets instants, el millor obsequi pera'ls seus valents fora una corassa.

O una olla de cà'n Sociats, que'ls serviria de casco.

Nota política d'un diari de cada dia: «En Olot se celebrará con gran solemnidad la fiesta onomástica de don Jaime, inaugurándose un requeté.»

Ui, uil!... Com se tornen, a Olot? Ja's veu, ja, que, per desgracia, estan deixats de la mà d'en Deu.

En Marial ha tornat de Bèlgica satisfet y content.

Diu que allí, com a home public y com a home privat, ha triomfat en tota la linia.

El que més y el que menos dels diaris de Brusseles han dit que es el regidor barceloní que té més cap.

Una cosa s'han descuidat al tinter: Es el que té més cap y el que'l té més punxagut.

Lo que convingui més. Un grupet de republicans de Sant Andreu

que militava en el camp federalista acaba d'incorporarse al partit radical.

Els acompanyem en el sentiment. Y en el nostre fur intern ens conformem pensant que la naturalesa cria moltes coses rares.

Llegeixo: «A los canarios residentes en Cuba se les ha repartido una hoja...» Als canaris? Ja sé de quina fulla's deu tractar. D'una fulla d'escarola.

Una anècdota del regnat de Frederic-Guilem, de Prussia.

Havent manat l'Emperador que tota mena de llibres y diaris havien de passar per la censura gubernativa, li fou prohibida a un periodic la publicació d'un fragment de la «Divina Comedia», de Dante.

L'editor, naturalment, va presentarse a protestar de l'arbitrarietat davant del ministre.

—Com s'entén!... La «Divina Comedia» pecaminosa?

—Fill meu,—respongué el censor—nosaltres entenem que les coses *divines* no han de servir de temes pera *comedies*.

Predicar ab l'exemple.

Un mossén, enfilat dalt de la trona, volia convencer als seus feligresos de les desventalles del vici de la beguda.

—Es un vici terrible, molt terrible!—exclamava. Y si no ho voleu creure, porteume un porronet d'aiguarent; d'aquí a mitja hora us hauré demostrat que l'alcoholisme es una cosa molt funesta.

A LO INSERTAT EN EL NUMERO 2195

- 1.ª XARADA.—A-vi-la.
- 2.ª MUDANSA.—Llet-llit.
- 3.ª CONVERSA.—Narcís.
- 4.ª TARGETA.—Josep Maria Vallès y Ribot.
- 5.ª ENDEVINALLA.—Tortell.
- 6.ª JEROGLIFIC I.—Vilafranca.
- 7.ª ID. II.—Com més mar més vela.
- 8.ª ID. III.—Palamós.
- 9.ª ID. IV.—Capes.

Cavallers: J. C.: Depèn de l'espai que'ns sobri y d'alguna altra circumstancia que no es de la meua incumbencia.—J. V.: Una mica arregladeta y una mica escursadeta, me sembla que anirà.—P. N.: Els dibuixets són dolentets. Anem a dir que potser en Meláquez ho feia pitjor, a la seva edat...—Saldoni: S'hi farà lo que s'hi pugui.—Josep de Pobleda: No m'acaben d'agradar.—P. M.: S'hi haurà de fer alguna correcció. Li recomano, sobre tot, concisió y claretat *telegràfica*.—Josep Mainar: Res de piràmides numèriques. No hi tenim fe.—C. R. F. d'Arbucies: No tenim més remei que donarhi una estisorada.—Pau Vendrell: El seu epigrama no està gaire be de forma, però com que'l xisto es aprofitable, entra en cartera esperant la tanda.—G. E.: No tenint caracter polític general, aquestes coses sempre resulten d'un interès massa localisat.—P. T.: No més interressaria a l'individu de referencia... y fora una llàstima.—Joan Tirbosa: Això que envia es perillós per la seva llibertat y per la gramàtica.

Entre lerrouxistes

—Ja'm veus, Merol!... —No parlis més. Vares anar a fer de valent al miting del Circo.

Imprempta LA CAMPANA y LA ENQUELLA, Olin, 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª